

Kniha Daniel – číslo päť

Sedemdesiat rokov

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jehojakim bol prvým z posledných troch judských kráľov, a keď ho Babylončania podmanili, začalo sa sedemdesiat rokov otroctva pre južné kráľovstvo. Tých sedemdesiat rokov označuje časové obdobie, počas ktorého mal vládnuť Babylon, prvé kráľovstvo biblického proroctva. V dvadsiatej tretej kapitole Izaiáša mala byť neviestka z Týru zabudnutá na sedemdesiat symbolických rokov, ktoré boli prorocky označené ako dni jedného kráľa. V biblickom proroctve kráľ predstavuje kráľovstvo a dni jediného kráľovstva biblického proroctva, ktoré trvali sedemdesiat rokov, boli Babylon.

Počas týchto dejín bude neviestka z Týru, ktorá predstavuje pápežstvo, zabudnutá. Na konci sedemdesiatich symbolických rokov bude pripomenutá a vyjde, aby smilnila so všetkými kráľovstvami zeme. Duchovné smilstvo je nezákonný vzťah vyplývajúci zo spojenia cirkvi a štátu. Na konci symbolických sedemdesiatich rokov pápežstvo vstúpi do vzťahu s Organizáciou Spojených národov, ktorú predstavujú všetci králi, s ktorými neviestka z Týru smilní na konci sedemdesiatich symbolických rokov. Kráľovstvom, ktoré vládne počas sedemdesiatich symbolických rokov, sú Spojené štáty, zemská šelma s dvoma rohmi.

Prvá až piata kapitola knihy Daniel načrtávajú dejiny sedemdesiatich rokov Babylona, a preto tieto kapitoly predstavujú dejiny oboch rohov zemskej šelmy. Štvrtá a piata kapitola označujú prvého a posledného babylonského kráľa a tieto dve kapitoly spolu identifikujú dejiny zemskej šelmy a jej dvoch rohov. Súd nad týmito dvoma rohmi, ako aj nad samotnou zemskou šelmou, je znázornený súdom nad prvým kráľom a nad posledným kráľom. Nebúkadnecarov súd bol vyhnanstvom na „sedem časov“, počas ktorých žil ako divá zver po dobu dvetisícpäťsto dvadsiatich dní odkázaný na trávu a rosu. Belšaccarov súd bol napísaný na stene a bol stotožnený s číslom dvetisícpäťsto dvadsať, čím sa ukazuje, že súd nad zemskou šelmou a jej dvoma rohmi je znázornený „siedmimi časmi“ z Levitikus 26. To je založené na svedectve dvoch kráľov a títo dvaja svedkovia predstavujú prvého a posledného.

„Sedem časov“ je kameňom úrazu pre adventizmus, a preto nemôže byť rozpoznaný, hoci je tam zjavne prítomný — pre tých, ktorí chcú vidieť. Je symbolom súdu nad národom (Babylonom), ktorý vládol sedemdesiat rokov, a symbolom súdu nad kráľovstvom, ktoré vládne sedemdesiat symbolických rokov. Keď William Miller predstavil svoje chápanie „siedmich časov“ z tretej knihy Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly, použil Nebúkadnecarových dvetisícpäťstodvadsať dní života ako zviera v štvrtej kapitole Daniela ako jedného z prorockých svedkov na podporu „siedmich časov“ z tretej knihy Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly. „Sedem časov“ je zároveň základným kameňom aj vrcholovým kameňom vo štvrtej kapitole Zachariáša. Ježiš, sestra Whiteová, Izaiáš a Peter ho označujú za kameň, ktorý sa stal hlavou uhla. Je korunujúcou náukou biblického proroctva, hoci zostáva v podstate neviditeľný pre tých, ktorí sa vyznávajú za poslov

tretieho anjela.

Keď začíname uvažovať o prvých šiestich kapitolách knihy Daniel, je dôležité uvedomiť si, že už od samého začiatku je označených „sedem časov“. Keď bol Jehojakim zvrhnutý Babylončanmi, začalo sa sedemdesiatročné zajatie. Kniha Kroník vysvetľuje, prečo boli odvedení do zajatia na sedemdesiat rokov.

Sedekiaš mal dvadsaťjeden rokov, keď začal kraľovať, a kraľoval jedenásť rokov v Jeruzaleme. A robil to, čo je zlé v očiach Hospodina, svojho Boha, a nepokoril sa pred prorokom Jeremiášom, ktorý hovoril z úst Hospodinových. Vzbúril sa aj proti kráľovi Nabuchodonozorovi, ktorý ho zaviazal prísahou pri Bohu; no zatvrdil svoju šiju a zatvrdil svoje srdce, aby sa neobrátil k Hospodinovi, Bohu Izraela. Ba aj všetci náčelníci kňazov a ľud sa veľmi prehrešovali podľa všetkých ohavností pohanov; a poškvrnili dom Hospodinov, ktorý bol posvätil v Jeruzaleme. A Hospodin, Boh ich otcov, k nim posielal svojich poslov včas a ustavične, lebo mal súcť so svojím ľudom i so svojím príbytkom. Ale oni sa posmievali Božím poslom, pohrdali jeho slovami a zneuctievali jeho prorokov, až vzplanul hnev Hospodinov proti jeho ľudu, takže už nebolo nápravy. Preto priviedol na nich kráľa Chaldejcov, ktorý mečom pozabíjal ich mládencov v dome ich svätyne a nezľutoval sa ani nad mládencom, ani nad pannou, ani nad starcom, ani nad tým, ktorý bol zohnutý vekom: všetkých vydal do jeho ruky. A všetky nádoby domu Božieho, veľké i malé, i poklady domu Hospodinovho, i poklady kráľa a jeho kniežat, všetko to odviezol do Babylonu. A spálili dom Boží, zbúrali hradbu Jeruzalema, všetky jeho paláce vypálili ohňom a zničili všetky jeho vzácne nádoby. A tých, ktorí unikli meču, odviezol do zajatia do Babylonu; tam boli sluhami jemu i jeho synom až do nastúpenia kráľovstva Perzie, aby sa splnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremiáša, dokiaľ si krajina neužila svoje soboty; po všetky dni, čo ležala spustošená, zachovávala sobotu, až sa naplnilo sedemdesiat rokov. V prvom roku Cýra, kráľa Perzie, aby sa splnilo slovo Hospodinovo povedané ústami Jeremiáša, vzbudil Hospodin ducha Cýra, kráľa Perzie, takže dal vyhlásiť po celom svojom kráľovstve, a to aj písomne, toto: Takto hovorí Cýrus, kráľ Perzie: Hospodin, Boh nebies, mi dal všetky kráľovstvá zeme, a on mi prikázal, aby som mu postavil dom v Jeruzaleme, ktorý je v Judsku. Kto je medzi vami zo všetkého jeho ľudu? Hospodin, jeho Boh, nech je s ním, a nech ide hore. 2 Kroník 36:11–23.

Sedemdesiat rokov v otroctve malo naplniť Jeremiášovo slovo: „dokiaľ si krajina nevyužije svoje soboty; po celý čas, čo bude ležať spustošená, bude zachovávať sobotu.“ V celom Božom slove je len jedno miesto, okrem verša v Kroník, ktorý tu citujeme, kde sa hovorí o tom, že si krajina „užíva“ svoje soboty. Tým miestom sú dvadsať piata a dvadsať šiesta kapitola knihy Levitikus. Dvadsať piata kapitola podáva pokyn, ako umožniť krajine užívať si jej sobotný odpočinok, a dvadsať šiesta kapitola načrtáva kľatbu „sedemnásobne“, ak by sa tieto zmluvné pokyny nedodržiavali.

Osud Jojakima znamenal začiatok zajatia, ktoré je súčasťou toho, čo Daniel v deviatej kapitole nazval Mojžišovým „prekľatím“ a „prísahou“. Daniel rozumel kľatbe „sedemnásobne“, lebo v deviatej kapitole vydáva svedectvo, že práve prostredníctvom svojho štúdia Jeremiášovho proroctva o sedemdesiatich rokoch pochopil počet rokov, počas ktorých bude Boží ľud zotročený v Babylone.

V prvom roku jeho kraľovania som ja, Daniel, porozumel z kníh počtu rokov, o ktorých zaznelo slovo Hospodina k prorokovi Jeremiášovi, že sa má dovŕšiť sedemdesiat rokov spustošení Jeruzalema. Daniel 9:2.

Daniel porozumel tým sedemdesiatim rokom „z kníh“, nielen z knihy Jeremiášovej. Druhou knihou, ktorej porozumel, boli Mojžišove spisy, lebo vo svojej modlitbe stotožňuje „kliatbu“ sedemdesiatich rokov otroctva s Mojžišovou „prísahou“. Slovo v deviatej kapitole Daniela, ktoré sa prekladá ako „prísaha“, je to isté slovo, ktoré sa v dvadsiatej šiestej kapitole Levitika prekladá ako „sedem ráz“. Zajatie Júdu v Babylone na sedemdesiat rokov bolo naplnením kliatby „sedem ráz“, napriek tomu, čo by mohol tvrdiť ktorýkoľvek moderný teológ. Je to jasné ako deň, ale iba ak ste ochotní to vidieť.

A Hospodin hovoril Mojžišovi na vrchu Sinaj a riekol: Hovor synom Izraela a povedz im: Keď vojdete do krajiny, ktorú vám dávam, vtedy bude zem zachovávať sobotu Hospodinovi. Šesť rokov budeš osievať svoje pole a šesť rokov budeš orezávať svoju vinicu a zhromažďovať jej úrodu; ale v siedmom roku bude mať zem sobotu odpočinku, sobotu pre Hospodina: nebudeš osievať svoje pole ani orezávať svoju vinicu. Čo samo od seba vzíde po tvojej žatve, nebudeš žať, ani nebudeš zbierať hrozno zo svojej neobrezanej vinice, lebo je to rok odpočinku pre zem. A sobota zeme vám bude na pokrm: tebe i tvojmu sluhovi, i tvojej slúžke, i tvojmu nádenníkovi, i cudzincovi, ktorý sa zdržuje u teba, aj tvojmu dobytku a zveri, ktorá je v tvojej krajine; celá jej úroda bude na pokrm. A napočítaš si sedem sobôt rokov, sedemkrát sedem rokov, takže čas siedmich sobôt rokov bude pre teba štyridsaťdeväť rokov. Potom dáš zatrúbiť na jubilejnú trúbu desiateho dňa siedmeho mesiaca; v deň zmierenia dáte trúbiť po celej svojej krajine. Levitikus 25:1–9.

Je dôležité vidieť, že v pokynoch o ponechaní zeme v odpočinku pokračuje sedem cyklov šiestich rokov obrábania pôdy a jedného roku, v ktorom sa má zemi dovoliť odpočívať, až do štyridsiateho deviateho roku, keď malo nastať jubileum označujúce naplnenie siedmich cyklov po siedmich rokoch. Rozhodujúcim bodom, ktorý treba vidieť, je, že zaznenie jubilejnej trúby sa malo uskutočniť na Deň zmierenia, čím sa ukazuje, že keď sa 22. októbra 1844 začal antitypický Deň zmierenia, mala vtedy zaznieť jubilejná trúba predstavujúca cyklus „sedem časov“. „Sedem časov“, ktoré sa začali, keď bol Manaše odvedený do Babylonu v roku 677 pred Kr., predstavovali dvetisícpäťstodvadsať rokov, ktoré sa skončili na antitypický Deň zmierenia. Toto spojenie prehliadnu iba tí, ktorí nie sú ochotní vidieť. Cyklus „sedem časov“ je spojený s dvetisícristo rokmi.

Je tiež dôležité vidieť, že v rámci zmluvných pokynov prvých deviatich veršov dvadsiatej piatej kapitoly Levitika sa nachádza najhlbšia ilustrácia princípu deň za rok v Božom slove. Zmes bájak, ktorú teológovia predhadzujú, aby udržali stádo opojené babylonským vínom, spočíva v tvrdení, že súd „sedem časov“ v dvadsiatej šiestej kapitole je nesprávnym chápaním hebrejského významu slova preloženého ako „sedem časov“. Tento argument nie je pravdivý. Hebrejský význam tohto slova vo svojej definícii plne zahŕňa oprávnenie na jeho číselné použitie, no ich chybný argument, ktorý podopierajú mylným predpokladom založeným na ich samozvane vyhlasovanej odbornosti v hebrejskej gramatike, je jednoducho argumentom odvádzania pozornosti.

Súd, predstavený ako „sedem časov“ v dvadsiatej šiestej kapitole, sa rozpoznáva podľa kontextu daného úseku, a nie podľa toho, ako niektorí novodobí teológovia prekrúcajú hebrejský jazyk. William Miller dospel k svojmu záveru bez akéhokoľvek odvolania sa na hebrejský jazyk a inšpirácia potvrdila jeho chápanie ako správne. Anjeli usmerňovali jeho porozumenie na základe kontextu kapitoly, v ktorej sa nachádza súd „sedem časov“, a nie na základe hebrejského jazyka.

Kontext dvadsiatej piatej kapitoly je taký, že sú v nej určené zmluvné ustanovenia; dvadsiata šiesta kapitola potom prináša zasľúbené požehnanie za zachovávanie týchto zmluvných pokynov a následne označuje to, čo Daniel nazýva „Mojžišovým prekliatím“, za neposlušnosť voči týmto pokynom.

Kontextom je téma princípu dňa za rok v biblickom proroctve. Tie úvodné verše z Levitika dvadsiatej piatej kapitoly ukazujú, že v biblickom proroctve jeden deň predstavuje jeden rok. V knihe Exodus Mojžiš jasne vymedzuje vzťah medzi sobotným odpočinkom siedmeho dňa pre človeka i dobytok a sobotným odpočinkom siedmeho roka pre zem.

A šesť rokov budeš osievať svoju zem a zbierať jej úrodu; ale siedmy rok ju necháš odpočívať a ležať úhorom, aby jedli chudobní z tvojho ľudu; a čo ponechajú, nech zje poľná zver. Tak isto naložíš so svojou vinicou i so svojím olivovým sandom. Šesť dní budeš konať svoju prácu, ale na siedmy deň budeš odpočívať, aby si oddýchol tvoj vól i tvoj osol a aby sa občerstvil syn tvoj dievky i cudzinec. Exodus 23:10–12.

V týchto troch veršoch možno rozpoznať, že deň odpočinku pre ľudí i dobytok sa rovná roku odpočinku pre zem. V dvadsiatej piatej kapitole knihy Levitikus, v prvých piatich veršoch, nachádzame totožnú gramatickú štruktúru ako pri prikázaní o sobote v dvadsiatej kapitole knihy Exodus, vo veršoch osem až jedenásť.

A Hospodin hovoril Mojžišovi na vrchu Sinaj a riekol: Hovor synom Izraelovým a povedz im: Keď vojdete do krajiny, ktorú vám dávam, vtedy bude zem svätiť sobotu Hospodinovi. Šesť rokov budeš osievať svoje pole a šesť rokov budeš orezávať svoju vinicu a budeš zbierať jej úrodu; ale siedmeho roku bude mať zem sobotu odpočinku, sobotu pre Hospodina: nebudeš osievať svoje pole ani orezávať svoju vinicu. To, čo samo vyrastie po tvojej žatve, nebudeš žať, ani hrozno zo svojej neorezanej vinice nebudeš zbierať, lebo je to rok odpočinku pre zem. Levitikus 25:1–5.

Pamätaj na sobotný deň, aby si ho svätzil. Šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu; ale siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha; nebudeš v ňom konať nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja služka, ani tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvojich bránach. Lebo za šesť dní učinil Hospodin nebesia i zem, more i všetko, čo je v nich, a siedmeho dňa odpočíval; preto Hospodin požehnal sobotný deň a posvätil ho. Exodus 20:8–11.

Spolu tieto dve prikázania o sobote určujú kontext Levitika dvadsaťpäť a dvadsaťšesť. Keď sú postavené vedľa seba, riadok za riadkom, svedčia o tom, že „šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu,“ a „šesť rokov budeš osievať svoje pole a šesť rokov budeš orezávať svoju vinicu a zhromažďovať jej úrodu.“ „Ale siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha,“ a „siedmy

rok bude pre krajinu sobotou odpočinku, sobotou pre Hospodina“.

Obe slová, ktoré sa v ktoromkoľvek zo sobotných prikázaní prekladajú ako „siedmy“, či už ide o sobotu pre človeka alebo o sobotu pre zem, sú tým istým hebrejským slovom, ktoré je v dvadsiatej šiestej kapitole Levitika preložené ako „sedemkrát“. Kontext dvadsiatej piatej a dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika je zasadený do prorockého pravidla, podľa ktorého jeden deň v biblickom proroctve predstavuje jeden rok. Rovnako významné je aj prorocké pravidlo prvého výskytu.

Prvou vecou, o ktorej sa v týchto dvoch kapitolách hovorí, je princíp deň za rok. William Miller bol vedený Gabrielom a inými anjelmi k tomu, aby rozpoznal „sedem časov“ v Levitikovi ako symbol dvetisícpäťstodvadsiatich rokov, a to je v úplnom súlade s kontextom týchto kapitol, ktorým je princíp deň za rok, predložený v úvodných piatich veršoch dvadsiatej piatej kapitoly.

Keď autor Kroník uviedol dôvod, prečo bolo Babylonu dovolené odvieť južné kráľovstvo Júdu do zajatia, povedal, že to bolo preto, aby si krajina užila svoj sobotný odpočinok. Jediné ďalšie miesto v Božom slove, ktoré hovorí o tom, že si krajina užíva odpočinok, sa nachádza v dvadsiatej piatej a dvadsiatej šiestej kapitole Levitika. Sedemdesiat rokov, počas ktorých Babylon vládol ako prvé kráľovstvo biblického proroctva, nielenže predstavuje symbolické roky, počas ktorých bude zemská šelma vládnuť ako šieste kráľovstvo biblického proroctva, ale tých sedemdesiat rokov je aj priamym odkazom na Mojžišovo prekatie „sedemkrát“.

Keď začneme skúmať proroctvá, ktoré sú predstavené v prvých šiestich kapitolách knihy Daniel, je nevyhnutné vedieť, že kľatba „sedem časov“, ako aj požehnanie „sedem časov“, sú prvkom každej z týchto kapitol.

Je tiež dôležité pamätať na to, že cyklus siedmich cyklov po siedmich rokoch je vyznačený trúbením jubilejnej trúby desiateho dňa siedmeho mesiaca, čo je Deň zmierenia. Táto skutočnosť spája „sedem časov“ s dvetisícristo dňami v ôsmej kapitole Daniela, vo verši štrnásť. Je tiež dôležité pamätať na to, že prorocký rok má tristošesťdesiat dní, a ak opakovane sčítate tristošesťdesiat dní počas „siedmich časov“, rovná sa to dvetisícpäťstodvadsiatim dňom.

Keď Daniel z kníh porozumel počtu rokov, ktorý označil Jeremiáš, začal modlitbu, ktorá zahŕňa každý prvok odpovede pokánia, označenej za nevyhnutnú, ak sa Boží ľud niekedy prebudí k skutočnosti, že je zajatcom v krajine nepriateľa. Na konci Danielovej modlitby podľa dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika sa zjavil Gabriel, aby dal Danielovi porozumenie videniu, ktoré „počul“, videniu o dvetisícristo dňoch. Gabriel začal tým, že Daniela upovedomil, že pre Danielov ľud je „určených“ sedemdesiat týždňov.

Sedemdesiat týždňov je určených nad tvojím ľudom a nad tvojím svätým mestom, aby sa zavŕšilo prestúpenie, aby sa urobil koniec hriechom, aby sa vykonalo zmierenie za nepravosť, aby sa uviedla večná spravodlivosť, aby sa spečatilo videnie a proroctvo a aby bol pomazaný Najsvätejší. Daniel 9:24.

Slovo preložené vo verši ako „určené“ znamená „odrezané“, a preto znamená, že sedemdesiat týždňov malo byť odrezaných z dvetisícristo dní. Počnúc tretím dekrétom v roku 457 pred Kr., Danielov ľud mal mať sedemdesiat prorockých týždňov skúšobného času. Sedemdesiat prorockých

týždňov sa rovná štyristo deväťdesiatim rokom. Štyristo deväťdesiat rokov po treťom dekréte by staroveký Izrael v roku 34 ukameňoval Štefana a bol by úplne rozvedený s Bohom.

Zajatie, ktoré predchádzalo trom dekrétom, určujúcim východiskový bod štyristo deväťdesiatich rokov času skúšky, trvalo sedemdesiat rokov. Tých sedemdesiat rokov malo umožniť krajine, aby požívala sobotné odpočínutia, ktoré staroveký Izrael nikdy nenaplnil. Sedemdesiat rokov sobotných odpočinutí pre krajinu bolo spôsobených štyristo deväťdesiatimi rokmi (alebo sedemdesiatimi týždňami rokov) vzbury proti Mojžišovej prísaha.

Štyristo deväťdesiat rokov vzbury proti zmluve z Levitikus dvadsaťpäť prinieslo sedemdesiat rokov zajatia, aby si krajina užila svoj odpočinok. Sedemdesiat rokov zajatia viedlo k trom dekrétom, ktoré vyznačili ďalších štyristo deväťdesiat rokov skúšobného času pre staroveký Izrael. Tak teda vidíme dve skúšobné obdobia, každé po štyristo deväťdesiat rokov. Tri dekréty sú predobrazom posolstiev troch anjelov, z ktorých prvé prišlo v roku 1798, na konci prvého rozhorčenia „sedemkrát“ proti severnému kráľovstvu. Tretí anjel prišiel dvetisícristo rokov po treťom dekréte, 22. októbra 1844, keď nastal aj „posledný koniec rozhorčenia“.

Počas štyridsiatich šiestich rokov medzi koncom prvého rozhorčenia a koncom posledného rozhorčenia Ježiš položil základ Milleritského chrámu a základným kameňom bolo „sedem časov“. Tento kameň mal byť buď základným kameňom (alebo inak kameňom úrazu) pre adventizmus na začiatku, a buď uhlovým a vrcholovým kameňom (alebo inak náhrobným kameňom) pre adventizmus na konci. Tri výnosy, ktoré predstavujú príchod posolstiev troch anjelov v dejinách rokov 1798 až 1844, zároveň predstavujú aj prvé tri kapitoly knihy Daniel.

Prvých šesť kapitol začneme rozoberať v nasledujúcom článku.

„Keď budú knihy Daniel a Zjavenie lepšie pochopené, veriaci budú mať celkom odlišnú náboženskú skúsenosť... Jedno bude zo štúdia Zjavenia určite pochopené — že spojenie medzi Bohom a Jeho ľudom je úzke a určité.“ The Faith I Live By, 345.